

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 10. мај 2012. године

Предмет бр. 36/08

Јахја МОРИНА

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 10. маја 2012. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, доноси следеће одлуке и препоруке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена од стране жалиоца 11. августа 2008. и уписана је 20. августа 2008. године. Жалилац је преминуо 19. новембра 2008. Дана 10. децембра 2008. године, господи Мендитон Морина и Бесник Морина, синови жалиоца, обавестили су Комисију да намеравају да наставе са жалбом. Из практичних разлога, Комисија ће наставити да именује г. Јахју Морину као жалиоца, иако то својство сада припада господи Мендитону Морини и

Беснику Морини. У поступку пред Комисијом, жалиоца и његове наследнике заступао је г. Зефирја Морина.

2. Жалилац је доставио додатне информације 6. октобра 2008. године.
3. Дана 22. октобра 2008. године, Комисија је проследила жалбу Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост и меритум предмета. Дана 28. новембра 2008. године, СПГС је доставио први одговор.
4. Дана 15. децембра 2008. године, Комисија је поново проследила предмет СПГС-у након пријема додатних информација од стране жалиоца.
5. Дана 19. јануара 2009. године, СПГС је доставио друге примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалбе.
6. Дана 23. априла 2009. Комисија је затражила од УНМИК-а да појасни неке елементе из свог одговора. СПГС је 2. јула 2009. доставио даље примедбе поводом случаја.
7. Комисија је 9. септембра 2009. проследила одговор СПГС-а наследницима жалиоца.
8. Жалиочеве наследници су доставили свој одговор на примедбе СПГС-а у писму датираним на 25. септембар 2009. Дана 22. октобра 2009. године, они су Комисији доставили додатне информације.
9. Дана 8. децембра 2009. и 26. фебруара 2010. године, Комисија је проследила одговор жалиочевих наследника и додатне информације СПГС-у ради добијања информација.
10. Дана 16. децембра 2010. године, Комисија је прогласила жалбу прихватљивом.
11. Дана 20. децембра 2010. године, Комисија је обавестила СПГС о одлуци и затражила је примедбе УНМИК-а на меритум предмета. Дана 18. јануара 2011. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
12. Дана 13. априла 2011. године, Комисија је послала примедбе СПГС-а наследницима жалиоца и позвала их да поднесу своје примедбе ако то желе. Дана 22. априла 2011. године, Комисија је примила њихове примедбе.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

13. Жалилац, сада покојни, био је власник приватне фирме „Ш. П. Т. Топ Ган“, са седиштем у Гњилану. Његово предузеће почело је да послује 2. маја 2001. године. УНМИК је издао потврду о привременој регистрацији предузећа 12. августа 2001. године.

14. У сврхе привремене регистрације предузећа, жалилац је навео да ће привредне активности предузећа бити „трговина на мало производима у специјализованим продавницама“, „посредовање у трговини специјализованим производима“ и „посредовање у трговини разним производима“.
15. Жалилац наводи да је септембра 2001. године од команданта КФОР-а у Гњилану затражио информације о томе како да добије дозволу за трговину муницијом за ловачке пушке, након што му је КФОР издао дозволу за поседовање приватне пушке 28. јануара 2001. године. КФОР је жалиоца наводно упутио на полицију УНМИК-а. Жалилац наводи да му је регионални командант полиције УНМИК-а рекао да полиција УНМИК-а није тело надлежно за издавање дозволе за трговину ловачком муницијом и да је предложио жалиоцу да се обрати управи УНМИК-а.
16. Дана 4. октобра 2001. године, УНМИК-ов општински администратор за општину Гњилане послао је потврду КФОР-у, полицији УНМИК-а и царинској служби, у којој стоји да је жалилац власник фирме „Топ Ган“ и да је фирма регистрована. Потврда је гласила:
- „Потврђује се да је фирма одобрена и овлашћена за трговину спортском опремом и опремом за лов. Стога има дозволу да купује и продаје ловачке артикле попут метака, лукова, стрела, замки, ножева, опреме за риболов и других реквизита за лов и стрелаштво.
- Делатност фирме захтева увоз одговарајуће опреме.“
17. Дана 16. октобра 2001. године, жалилац је поднео обавештење о измени свог предузећа, наводећи да је променио структуру своје фирме и преименовао је у „Н. П. Т. Топ Ган“. Издао му је нова потврда регистрације 18. децембра 2001.
18. Дана 25. јула 2002. године, УНМИК-ов општински администратор за општину Гњилане послао је додатну потврду КФОР-у, полицији УНМИК-а и царинској служби у којој се потврђује горе наведени податак, са појашњењем да је дозвола издао на „неодређени временски период све док (*sic*) господин буде водио своју фирму.“
19. Жалилац тврди да се, од тренутка кад је започео трговинску делатност, ослањао на потврде издате од стране УНМИК-овог општинског администратора општине Гњилане и да је обавештавао полицију УНМИК-а, у њеном седишту и у Гњилану, када је плаћао царинске трошкове за муницију увезену из Албаније, Италије и Србије.
20. На захтев међународног тужиоца Окружног тужилаштва у Гњилану, дана 24. октобра 2002. године, међународни истражни судија Окружног суда у Гњилану, издао је налог за претрес жалиоца. Према налогу за претрес, жалилац је био осумњичен за неовлашћено поседовање и употребу оружја, чиме је прекршио Уредбу УНМИК-а бр. 2001/07 о овлашћењу за поседовање

оружја на Косову од 21. фебруара 2001. године. Међународни судија је дозволио потрагу за оружјем, муницијом и/или запаљивим супстанцама у жалиочевом дому, фирми и возилима, или у возилима или просторијама у близини имовине наведене у налогу. У налогу је такође наведена дозвола потраге за одређеним документима, рачунарским дисковима итд, који се односе на период од 4. октобра 2001. до датума претреса. Полиција УНМИК-а је на основу налога била овлашћена да заплени било који предмет од важности за истрагу који буде пронађен током претреса.

21. Дана 29. октобра 2002. године, полиција УНМИК-а је спровела претрес релевантних просторија у присуству жалиоца. Њему је показан примерак налога за претрес од 24. октобра 2002. године. Током претреса, полиција УНМИК-а је жалиоцу такође показала писмо, датирано на 25. октобар 2002. године и потписано од стране УНМИК-овог општинског администратора за општину Гњилане, у коме се он позива на документ који је он сâм потписао 27. маја 2002. године (*sic*), а у коме је наведено да он „није имао право да изда такву дозволу или овлашћење“ (за продавање муниције и друге ловачке опреме) и да жалилац треба „сматрати ову дозволу неважећом“. УНМИК-ова полиција је запленила сву муницију и пословне документе које је жалилац чувао у својој радњи и доставила му је листу заплених артикала, у којој се потврђује да је заплењено више од 50.000 паковања муниције као и одређени број докумената и пословних записа. Према наводу жалиоца, они су такође пронашли и његову ловачку пушку, али пошто је жалилац за њу имао важећу дозволу за оружје издату од стране УНМИК-а, њу нису запленили. УНМИК-ова полиција испитала је жалиоца и затражила да обустави све наредне наруџбине за муницију и да обавести полицију о доласку свих већ наручених пошиљки. Жалилац је навео да је заиста очекивао нову испоруку муниције, наручену од фирме из Србије.
22. Жалилац је 30. октобра 2002. године наложио да се у четири његове продавнице ван Гњилана обустави продаја муниције.
23. Дана 1. новембра 2002. године, жалилац је послао писмо УНМИК-овој полицији тражећи нову дозволу за продају ловачке муниције. Изгледа да никакве радње нису предузете по том захтеву. Жалилац наводи да је био обавештен да се припрема административно наређење СПГС-а, које ће се тицати набавке и продаје ловачке муниције.
24. Дана 5. новембра 2002. године, жалилац је дошао у полицију УНМИК-а и изјавио да ће испорука муниције, наручене пре претреса просторија, стићи на Косово 6. новембра 2002. године. Када је пакет са 182.250 метака стигао на границу, заправо 7. новембра 2002. године, полиција УНМИК-а је запленила муницију. Према наводима жалиоца, заплењена муниција је однета у америчку базу КФОР-а („камп Бондстил“) на привремено чување. УНМИК-ова полиција је издала списак заплених артикала. Из тог списка се чини да је заплењено 182.250 ловачких метака, чија је укупна тежина 7.290 килограма.
25. Такође почетком новембра 2002. године, жалилац је обавестио полицију УНМИК-а да су, према предлогу полиције, све преостале залихе ловачке

муниције из његових радњи ван Гњилану прикупљене и смештене у продавницу у Гњилану. Дана 12. новембра 2002. године, УНМИК-ова полиција је запленила 4.072 метка који су били враћени и поново је доставила жалиоцу списак заплењених артикала.

26. Дана 28. децембра 2002, године, међународни истражни судија Окружног суда у Приштини издао је још један налог за претрес жалиочевог дома и возила. Дана 22. и 27. јануара 2003. године, налог је извршен. Тим приликама, заплењен је још 841 метак, односно 230 метака.
27. Дана 10. априла 2003. године, адвокати жалиоца су написали писмо председнику Окружног суда у Гњилану у коме траже повраћај заплењене робе. У том писму су навели да је Међународна јавна тужитељка рекла жалиоцу да не планира да покрене било какав кривични поступак против жалиоца јер за то нема основа. Адвокати су тврдили да, пошто тужитељка није успела да пронађе било какав доказ кривичне радње, према члану 209 Закона о кривичном поступку (ЗКП) Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ) (*Службени гласник СФРЈ, бр. 26/86*), који је у то време био на снази захваљујући УНМИК-овој Уредби бр. 1999/24 о Закону примењивом на Косову од 12. децембра 1999, заплењена имовина треба одмах да буде враћена.
28. Такође 10. априла 2003. године, адвокати жалиоца написали су писмо Међународном тужиоцу који је тражио налог за претрес и затражили су да се муниција врати жалиоцу, напомињући да ће жалилац испоштовати релевантне одредбе УНМИК-овог Административног наређења бр. 2003/1 од 17. јануара 2003. којим се спроводи УНМИК-ова Уредба бр. 2001/7 о овлашћењу за поседовање оружја на Косову, везано за складиштење муниције. Жалиочеви адвокати су се позвали на разговор који су обавили са Међународним тужиоцем у вези са непостојањем правне основе за кривично гоњење жалиоца. Навели су да би уништење муниције нанело непоправљиву штету жалиоцу. Слично писмо је истог дана послато међународном истражном судији који је наложио претрес.
29. Дана 6. јуна 2003. године, жалилац је написао писмо полицији УНМИК-а и Косовској полицијској служби у коме је детаљно навео горенаведене догађаје и поново затражио дозволу за продају ловачке муниције. Жалилац је навео да га је у ранијем разговору са Међународном јавном тужитељком УНМИК-а задуженом за кривичне истраге, дана 26. марта 2003. године, она обавестила да ће муниција временом бити уништена.
30. Дана 20. јуна 2003. године, УНМИК-ова полиција у Гњилану одговорила је жалиоцу, наводећи да је „у току припрема Уредбе за легализацију радњи (за продају муниције и остале ловачке опреме“.
31. Дана 10. фебруара 2004. године, невладина организација (НВО) послала је писмо УНМИК-овој канцеларији за правна питања, у име жалиоца, обавештавајући их о тешкој финансијској ситуацији у којој се налази жалилац, који је морао да плати банци за кредит који му је дат за куповину муниције заплењене 7. новембра 2002. године. Невладина организација је

напоменула да је жалилац купио муницију након што је добио овлашћење од стране УНМИК-овог општинског администратора и да је Уредбом УНМИК-а бр. 2000/47 о статусу, привилегијама и имунитету КФОР-а и УНМИК-а и њиховог особља на Косову од 18. августа 2000. године онемогућен било какав правни лек против УНМИК-а или његовог општинског администратора. Невладина организација је затражила од УНМИК-а да предузме кораке за разрешење ове ситуације, а поготово да дозволи издавање муниције која се чува у кампу Бондстил, како би жалилац могао да је прода. Комисија не зна да ли је добијен одговор на ово писмо.

32. Дана 29. априла 2004. године, међународни омбудсман је рекао заменику СПГС-а за полицију и правду да не може да пронађе ниједну правну уредбу којом се забрањује продаја муниције и ловачке опреме. Позвао је заменика СПГС-а да наведе правну одредбу на коју се УНМИК ослањао када је одбацио право жалиоца да се бави својом трговинском делатношћу. У писму датираним на 16. децембар 2004. године, главни заменик СПГС-а одговорио је следеће:

„[Власништво] над оружјем, контрола, поседовање и употреба истог на територији Косова у *било какве* сврхе, укључујући трговину, подлежу строгим захтевима и ограничењима које је УНМИК увео у своје законодавство у складу са својим мандатом.

Ово је суштински ствар безбедности и мора се сходно томе поштовати.

Док се чека даљи развој и окончање опсежног законског оквира који регулише лов, и подложно меродавном утврђивању постојања неопходних безбедносних услова, лов на територији Косова је суштински суспендован.

Ако и када се задовоље сви критеријуми за одобрење лова на територији Косова и безбедносна ситуација то дозволи, УНМИК-ова Уредба се може користити за регулисање трговине и увоза ловачког оружја, укључујући муницију и опрему“ (наглашено у оригиналу).

33. Током одређеног низа година није било нових дешавања. Дана 18. јуна 2008. године, жалилац је послао писма председницима Окружних судова у Гњилану и Приштини, као и међународним јавним тужиоцима и окружним јавним тужиоцима у Гњилану и Приштини. Он је резимирао чињенице из свог случаја и питао да ли се припрема било какав правни поступак против њега у одговарајућим судовима или тужилаштвима, у вези са заплећеном ловачком муницијом.
34. Председник Окружног суда у Гњилану одговорио је 23. јуна 2008. године да пред тим судом не постоји никакав кривични предмет против жалиоца. У писму датираним на 24. јун 2008. године, окружни јавни тужилац у Гњилану такође је навео да предмет жалиоца није прошао кроз његово тужилаштво.

Јавни тужилац је, међутим, додао да су предмет можда преузели међународни тужиоци и да су стога жалиочева писма послата окружном међународном јавном тужиоцу прослеђена УНМИК-овом Одељењу правде у Приштини, које надгледа рад међународних тужилаца.

35. Дана 22. јула 2008. године, окружни јавни тужилац у Приштини послао је жалиоцу „позив за истрагу пре суђења“ по кривичној тужби против њега, као „оптуженог“. Жалилац је позван да се појави 30. јула 2008. године. Тог дана су жалилац и његов адвокат имали састанак са јавним тужиоцем специјалног тужилаштва на Косову (у даљем тексту: „Специјални тужилац“) и још једним међународним чланом особља УНМИК-а. Оба званичника су потврдила да не постоји кривична пријава против жалиоца. Такође су обећали да ће жалилац добити званичан допис у вези са заплећеном муницијом, која је, према њиховом мишљењу, можда уништена.
36. Дана 8. августа 2008. године, Специјални тужилац усвојио је одлуку према којој се одбацује кривична пријава против жалиоца, на основу тога што не постоје разлози за сумњу да је жалилац починио било које кривично дело. Специјални тужилац је навео да је истрагу против жалиоца започела полиција УНМИК-а на основу кривичне пријаве коју је добила од стране Министарства унутрашњих послова Републике Србије, датиране на 3. мај 2002. године, којом је доведена у питање валидност дозволе издате жалиоцу. Специјални тужилац је закључио, узимајући у обзир чињеницу да је жалилац поступао према дозволи за спровођење пословне активности набавке и продаје ловачке опреме, да је „у време када је пословао, он имао важећу дозволу и да се његова активност не може сматрати нелегалном.“ Дана 12. септембра 2008. године, ова одлука је прослеђена жалиоцу.
37. Дана 22. септембра 2008. године, жалилац је Специјалном тужиоцу послао жалбу на одлуку, тражећи објашњење о томе зашто је предмет био у тужилаштву шест година пре него што је одбачен. Жалилац се такође жалио на то да је дошло до више повреда (новог) Привременог закона о кривичном поступку Косова (ПЗКПК), проглашеног Уредбом УНМИК-а бр. 2003/26 од 6. јула 2003. године. Захтевао је му се врате заплећена документа и муниција. Ако је заплећена роба, која је пребачена у главни штаб америчког контингента КФОР-а у „кампу Бондстил“, уништена, као што је напоменуто на састанку одржаном 22. јула 2008. године, он је тражио детаљне информације о правној основи за такво уништење. Према наводу жалиоца, он није добио одговор на своје писмо.
38. Дана 19. новембра 2008. године, жалилац је преминуо.
39. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову.

40. Дана 4. фебруара 2009. године, заступник жалиочевих наследника послао је писмо тужиоцима ЕУЛЕКС-а који раде у Специјалном тужилаштву на Косову, тражећи да добије примедбе на питања која су покренута жалиочевим писмом датираним на 22. септембар 2008. године. Тужилац ЕУЛЕКС-а који је водио тужилаштво одговорио је 22. јуна 2009. године да тужилаштво није надлежно за наводно уништење робе заплењене од стране КФОР-а у „кампу Бондстил“. Жалиоцу је истовремено скренута пажња на чињеницу да, ако сматра да су његова лична и имовинска права прекршена, може поднети захтев за надокнаду штете надлежним органима.
41. Заступник наследника одговорио је пославши 25. јула 2009. године још једно писмо главном тужиоцу ЕУЛЕКС-а, као и директору и заменику директора одељења правде ЕУЛЕКС-а, у коме тврди да Специјално тужилаштво на Косову, које ради под ЕУЛЕКС-ом, треба да поседује све документе које је то тужилаштво раније поседовало док је било под УНМИК-ом, те да стога треба бити у могућности да одговори на захтев од 22. септембра 2008. године. Заступник је посебно инсистирао на одговору на питање шта се десило са заплењеном муницијом и захтевао је да муниција и рачуноводствена евиденција буду враћене.
42. Главни тужилац ЕУЛЕКС-а одговорио је 8. септембра 2009. године да се предмет жалиоца сматрао затвореним у тренутку предаје предмета ЕУЛЕКС-у од стране УНМИК-а. Он је даље навео да је ЕУЛЕКС пронашао једну фасциклу „у згради УНМИК-а“ са листом заплењених артикала и књиговодственом евиденцијом, али да није било записа о томе шта се десило са дотичним артиклима након 2002. Он је такође напоменуо да ЕУЛЕКС није могао да пронађе ниједну одлуку или записе о уништењу тих артикала од стране КФОР-а и да би за добијање таквих података вероватно било неопходно упутити захтев директно америчком контингенту КФОР-а, који је за то наводно одговоран.
43. Наследници су изјавили Комисији у својим примедбама од 25. септембра 2009. године да су у међувремену контактирали амерички контингент КФОР-а по питању налога за уништење било каквих доказа у предмету жалиоца. Амерички контингент КФОР-а им је на то рекао да се директно обрате одговорној институцији, тј. УНМИК-у.
44. У прилогу поднеска од 25. септембра 2009. године, заступник наследника доставио је две потписане изјаве косовских удружења ловаца у којима је назначено да од септембра 2009. године није било начина да се на територији Косова муниција за лов и спорт добије легалним путем. Једини начин за добијање овакве муниције био је преко црног тржишта.

III. ЖАЛБА

45. У својој одлуци о прихватљивости жалбе од 16. децембра 2010. године, Комисија је навела да је жалилац уложио следеће жалбе, у погледу кршења његових људских права:

„38. Жалилац се конкретно жали на то да је УНМИК нарушио његово право на уживање права из Универзалне декларације о људским правима (УДЉП) независно од међународног статуса територије на којој особа живи (члан 2 из УДЉП), права на забрану дискриминације и једнаку заштиту пред законом (члан 7 из УДЉП), права на делотворни правни лек пред народним трибуналом (члан 8 УДЉП) и права на забрану произвољног лишавања имовине (члан 17 УДЉП).

39. Такође, жалилац тврди да је УНМИК одговоран за кршење права на правично и јавно саслушање у разумном временском року и права на приступ суду, загарантованих чланом 6 § 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), права на делотворни правни лек загарантованог чланом 13 ЕКЉП, као и права на забрану дискриминације приликом уживања својих права загарантованог чланом 14 ЕКЉП.“

46. Из првобитне жалбе, као и из каснијих примедби жалиоца, следи да жалилац, у суштини, покреће три питања.
47. Жалилац првенствено тврди да, после првобитног претреса и заплене извршених 29. октобра 2002. године, кривична истрага није спроведена током дугог временског периода и није донета никаква одлука у вези са оптужбама све до 8. августа 2008. године, када је кривична пријава против њега одбачена. У том погледу, може се сматрати да се жалилац позива на повреду права на приступ суду и права на добијање одлуке у разумном временском року, загарантованих чланом 6 § 1 ЕКЉП.
48. Жалилац такође тврди да заплена његове имовине (ловачке муниције и рачуноводствених књига) није била заснована ни на једном закону и да му није био доступан ниједан правни лек којим би се прекинула заплена или којим би добио надокнаду штете. У том погледу, може се сматрати да се жалилац позива на повреду свог права на имовину, загарантованог чланом 17 УДЉП и чланом 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП, као и права на ефикасан правни лек, загарантованог чланом 8 УДЉП и чланом 13 ЕКЉП.
49. На крају, жалилац тврди да се УНМИК према њему и његовој породици понашао дискриминаторно, чиме је прекршен члан 7 УДЉП и члан 14 ЕКЉП.
50. Комисија сматра да напоменути чланови УДЉП имају суштински исто значење као одговарајући чланови ЕКЉП. Комисија ће у делу који следи размотрити жалбу у светлу релевантних одредаба ЕКЉП.

IV. ПРАВО

A. Прелиминарна запажања

51. Пре него што започне разматрање жалбе, Комисија би желела да разјасни домен свог испитивања.
52. Сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 о оснивању Саветодавне комисије за људска права од 23. марта 2006. године, Комисија има надлежност над жалбама које се односе на наводна кршења људских права „до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније, или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су поменуте чињенице проузроковале континуирано кршење људских права.“ Следи да догађаји који су се одиграли пре 23. априла 2005. године генерално леже ван надлежности Комисије *ratione temporis*. У мери у којој су ти догађаји довели до континуиране ситуације, Комисија има надлежност да испита жалбе које се односе на ту ситуацију, али само утолико што се та ситуација наставила након 23. априла 2005. године.
53. Према члану 1.2 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12, Комисија „ће проучити жалбе уложене од стране било које особе или групе особа које тврде да су жртве кршења (својих) људских права од стране УНМИК-а“. Из тога следи да једино поступци или пропусти који се могу приписати УНМИК-у леже у оквиру надлежности Комисије *ratione personae*. У том смислу треба напоменути да су 9. децембра 2008. године одговорности УНМИК-а у области правосуђа на Косову престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Следи да, након 9. децембра 2008. године, УНМИК више не спроводи извршну власт над косовским правосуђем и не сноси одговорност за било које кршење људских права које се наводно приписује правосудним органима. Утолико што се жалилац жали на поступке који су се догодили након овог датума, они леже ван надлежности Комисије *ratione personae*.
54. Коначно, Комисија наглашава да из члана 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 следи да она може испитати само жалбе које се односе на наводно кршење људских права. То значи да она може само „размотрити“ поступке или пропусти који су предмет жалбе, у смислу да може испитати њихову компатибилност са одређеним међународним стандардима у вези са људским правима. Улога Комисије није да се бави тумачењем и применом других законских правила, као што су правила кривичног права или кривичног процедуралног права, од стране судских власти. Комисија *a fortiori* није надлежна да пресуђује о суштини било ког захтева који жалилац поднесе судском или неком другом органу. То се такође односи на захтеве за надокнаду штете: Комисија нема надлежност да одлучује о таквим захтевима, иако у својим препорукама може упутити на надокнаду штете као облик репарације.

Б. Прихватљивост жалбе

55. У својим примедбама на прихватљивост жалбе, СПГС је тврдио да је жалба неприхватљива због тога што нису исцрпени сви расположиви правни лекови. Он је превасходно тврдио да је жалилац тражио од специјалног тужиоца да му се врати имовина и пословна евиденција. Пошто је тај захтев био на чекању, требало је да жалилац сачека његово разрешење пре него што се жалио Комисији. Као други аргумент, СПГС је тврдио да, у зависности од одговора специјалног тужиоца, жалилац можда треба да се обрати Општини Гњилане и/или КФОР-у „путем њихових административних процедура“ како би добио надокнаду штете.
56. Сходно члану 3.1 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12, Комисија „сме да се бави предметом само након што утврди да су искоришћени сви остали расположиви начини испитивања наводних кршења права“.
57. У својој одлуци о прихватљивости од 16. децембра 2010. године, Комисија је напоменула да правни лекови које предлаже СПГС „чини се немају никакве основе у закону или бар немају основе коју УНМИК може да идентификује“ (§ 45). Комисија је била мишљења да је питање исцрпености правних лекова блиско повезано са меритумом жалиоачеве жалбе и зато је спојила питање прихватљивости са меритумом, сходно правилу 31*bis* Пословника Комисије (§ 46).
58. У погледу жалбе упућене специјалном тужиоцу, Комисија напомиње да је то жалба инстанци која је наводно била одговорна за истрагу и заплону. Комисија не увиђа како би таква жалба могла понудити одговарајуће стандарде независног и непристрасног прегледа жалиоачевих жалби, које су суштински усмерене против поступака и пропуста органа тужилаштва (упоредити случај *Бениаминсон против Украјине*, пресуда Европског суда за људска права бр. 31585/02 од 26. јула 2007, § 117). У сваком случају, жалба специјалном тужиоцу не може понудити репарацију у погледу трајања поступка, а показало се да не може пружити репарацију ни у погледу заплене робе која припада жалиоцу.
59. Што се тиче захтева упућених Општини Гњилане и/или КФОР-у, СПГС није навео правне основе за било који од тих захтева. Нити Комисија види такве правне основе. Из тога следи да ефикасност тих правних лекова није утврђена.
60. Приговор СПГС-а је стога одбачен и жалба је проглашена прихватљивом.

В. Меритум жалбе

1. Кривични поступак: наводно кршење права на приступ суду и права на одлуку у разумном временском року (члан 6 § 1 ЕКЉП)

а) Поднесак страна

61. Жалилац тврди да је тешко оштећен поступком. Дана 29. октобра 2002. године, његова имовина је заплењена, чиме му је нанета штета, а његова

дозвола за набавку ловачке муниције је повучена. Његова репутација је такође компромитована због ове ситуације. Он се жали на то што није спроведена никаква истрага и, до 8. августа 2008. године, није донета никаква одлука. У том временском периоду, он није имао приступ суду који би одлучио по његовом предмету, као што то налаже члан 6 § 1 ЕКЈП.

62. Жалилац такође тврди да период од почетка поступка 29. октобра 2002. до одбацивања оптужби 10. августа 2008. године, који је трајао шест година, представља повреду захтева у вези са разумним временским роком који је предвиђен чланом 6 § 1 ЕКЈП.
63. Жалилац наглашава да је активно сарађивао са органима. У неколико наврата се обраћао судским и другим органима како би захтевао брзо разрешење свог предмета, наводећи да му ова ситуација причињава ненадокнадиву материјалну и нематеријалну штету и да му погоршава тешку болест. Његови захтеви нису узети у обзир. Такође, жалилац се жали на то што УНМИК-ове судије и тужиоци нису испоштовали рокове које предвиђа применљиви закон.
64. СПГС не коментарише овај део жалбе.

б) Процена Комисије

65. У релевантном делу члана 6 § 1 ЕКЈП наведено је:

„У одређивању ... било каквих кривичних пријава против неког лица, свако има право на поштено и јавно саслушање у разумном временском року од стране независног и непристрасног суда који је успостављен законом [...].“

1. Применљивост члана 6 § 1 ЕКЈП

66. „Кривична“ природа поступка у вези са жалиоцем не може се оспорити. У налогу за претрес жалиоца издатог 24. октобра 2002. године наведено је да се он сумњичи за кршење чланова 8.2 и 8.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2001/7 о овлашћењу за поседовање оружја на Косову од 21. фебруара 2001. године. Због ових одредби, „држање, поседовање или употреба оружја уколико [особа] не поседује важеће [овлашћење за оружје] за то оружје“, односно „употреба или показивање било ког оружја на претећи, застрашујући или било који неовлашћени начин“ представљали су „кривично дело“. У пресуди специјалног тужиоца од 8. августа 2008. године наведено је да се жалилац сумњичи за „неовлашћено власништво над оружјем, контролу, поседовање и употребу истог“, што представља кривично дело према члану 328 (2) Привременог кривичног закона Косова (Уредба УНМИК-а бр. 2003/25 од 6. јула 2003. године), који је у међувремену заменио одређени број УНМИК-ових уредби, укључујући Уредбу УНМИК-а бр. 2001/7.
67. Комисија такође мора утврдити да ли се жалилац може сматрати „оптуђеним“ лицем за сврхе применљивости члана 6 § 1 ЕКЈП. Комисија се по тој тачки позива на судску праксу Европског суда за људска права, према

којој се „оптужба“, у смислу члана 6 § 1, може дефинисати као „званично обавештење дато појединцу од стране надлежног органа о наводима да је починио кривично дело“. Ова дефиниција такође одговара тесту о томе да ли „је велики утицај извршен на ситуацију у којој се налази (осумњичени) (случај *Девир против Белгије*, пресуда ЕСЉП од 27. фебруара 1980, *Публикације суда*, Серија А, бр. 35, § 46; случај *Екл против Немачке*, пресуда ЕСЉП од 15. јула 1982, *Публикације суда*, Серија А, бр. 51, § 73; случај *Мекфарлејн против Ирске*, пресуда ЕСЉП (Велико веће) бр. 31333/06 од 10. септембра 2010, § 143). У овом предмету, као што је горе наведено, у налогу за претрес од 24. октобра 2002. године напоменуто је да је жалилац осумњичен за кршење чланова 8.2 и 8.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2001/7. Такође, претреси, заплена имовине и повлачење жалиочеве трговачке дозволе суштински су утицали на ситуацију у којој се он налазио. Комисија стога сматра да је, од 29. октобра 2002. године, када је жалиоцу уручен налог за претрес и заплону од 25. октобра 2002. године и када је обављен први претрес, жалилац био „оптужен“ за сврхе члана 6 § 1 ЕКЉП. Чињеница да је кривична пријава против жалиоца временом одбачена, као и чињеница да он никада није био формално „оптужен“ не мењају овакав закључак.

2. Сагласност са чланом 6 § 1 ЕКЉП

а. Приступ суду

68. Члан 6 § 1 ЕКЉП укључује право оптуженог да оптужбе против њега буду утврђене од стране независног и непристрасног суда успостављеног законом. Међутим, Комисија напомиње да ово право није апсолутно, већ да може бити подложно ограничењима. У погледу ове тачке, Комисија поготово подсећа на судску праксу Европског суда за људска права, према којој не постоји право, сходно члану 6 ЕКЉП, на одређени резултат кривичног поступка или, стога, на формалну осуду или ослобађање након предочавања оптужбе (случај *Вити против Уједињеног краљевства*, одлука ЕСЉП бр. 59493/00 од 26. августа 2003, *ЕКЉП*, 2003-Х; случај *Карт против Турске*, пресуда ЕСЉП (Велико веће) бр. 8917/05 од 3. децембра 2009, § 68). Европски суд је стога препознао да се поступак може прекинути путем унилатералне одлуке у корист особе која је оптужена за кривично дело, укључујући ситуацију када тужилаштво формално одлучи да не покрене тужбу (видети, нпр. случај *Девер против Белгије*, предмет ЕСЉП наведен изнад у § 67, при § 49).

69. Из тога следи да, утолико што се жалилац жали на непостојање приступа суду за утврђивање оптужбе против њега, није било кршења члана 6 § 1 ЕКЉП.

б. Трајање поступка

70. Сходно члану 6 § 1 ЕКЉП, свако лице има право на одлуку о кривичној оптужби против њега „у разумном временском року“.

71. Једна од сврха права на суђење у разумном временском року је да заштити појединце од „тога да сувише дуго буду у стању несигурности о својој судбини“ (видети случај *Стогмилер против Аустрије*, пресуда ЕСЉП од 10.

новембра 1969, *Публикације суда*, Серија А, бр. 9, § 5; случај *Вити против Уједињеног краљевства*, наведен изнад у § 68).

Период који треба узети у разматрање

72. У кривичним предметима, „разумни временски рок“ који се напомиње у члану 6 § 1 почиње да тече чим је лице „оптужено“. У складу с тим, каже се да је кривични поступак започео са „званичним обавештењем које је особи дато од стране надлежног органа о наводу да је та особа починила кривично дело“. Ова дефиниција такође одговара тесту о томе да ли „је велики утицај извршен на ситуацију у којој се налази (осумњичени)“ (видети изнад § 67, са додатним референцама).
73. Комисија сматра да је поступак против жалиоца започео 29. октобра 2002. године, када је он обавештен о првом налогу за претрес и заплону на основу навода да је починио кривично дело. На жалиочеву ситуацију је тада извршен утицај у степену који одговара „оптужби“. Међутим, период који треба узети у разматрање почиње од дана временске надлежности Комисије, односно 23. априла 2005. године (видети § 52 изнад). Приликом процене разумности временског периода који је протекао након 23. априла 2005. године, Комисија ће ипак узети у обзир стање поступка у том тренутку (случај *Фоти и остали против Италије*, пресуда ЕСЉП од 10. децембра 1982, *Публикације суда*, Серија А, бр. 56, стр. 15, § 53; случај *Стирановски против Пољске*, пресуда ЕСЉП од 30. октобра 1998, *Извештаји о пресудама и одлукама*, 1998-VIII, стр. 3376, § 46; видети такође случај *Митровић*, мишљење Саветодавне комисије за људска права (ХРАП), бр. 06/07 од 17. децембра 2010, § 82).
74. Кривични поступак се генерално прекида званичним обавештењем урученим оптуженом или оптуженој о томе да се он или она више судски не гоне по тој оптужби, чиме се долази до закључка да се може сматрати да се суштински утицај више не врши на ситуацију у којој се налази та особа. Обично се до тог прекида долази након ослобађања или осуђивања. Међутим, поступак се такође може завршити путем унилатералне одлуке донете у корист оптуженог, укључујући и ситуацију у којој тужилаштво обавести оптуженог да је прекинуло поступак против њега (видети случај *Слезевицијус против Литваније*, пресуда ЕСЉП бр. 55479/00 од 13. новембра 2001, § 27; случај *Р. против Уједињеног краљевства*, одлука ЕСЉП од 4. јануара 2007, бр. 33506/05; случај *Нидермајер против Немачке*, одлука ЕСЉП бр. 37972/05 од 3. фебруара 2009. године). У овом предмету, Комисија сматра да је поступак окончан 12. септембра 2008. године, када је жалилац био обавештен о одлуци специјалног тужиоца којом се одбацује кривична пријава против њега.
75. Укупно трајање поступка је према томе пет година, десет месеци и четрнаест дана, од којих три године, четири месеца и двадесет дана спадају у период који разматра Комисија.

Разумност трајања поступка

76. Комисија подсећа да се разумност дужине поступака мора проценити у смислу околности предмета односно према следећим критеријумима: комплексности предмета, понашања жалиоца и одговарајућих власти и тога шта је жалилац „ставио на коцку“ у овом спору (видети, међу многим другим меродавним цитатима, случај *Фридлендер против Француске*, пресуда ЕСЉП (Велико веће), бр. 30979/96 од 27. јуна 2000. године, § 43, *ЕКЉП*, 2000-VII; видети такође случај *Емини*, мишљење ХРАП бр. 17/08 од 18. јуна 2010. године, § 21).
77. Комисија сматра да овај предмет није био нарочито сложен, без обзира на несигурност у погледу неких повезаних правних питања.
78. Комисија такође напомиње да жалилац ни на који начин није допринео трајању поступка, чак се редовно распитивао о његовом статусу.
79. У погледу понашања органа, Комисија напомиње да је постојало велико кашњење од спровођења налога за претрес и заплону (29. октобра 2002, 7. и 12. новембра 2002, 22. и 27. јануара 2003. године) до одлуке о одбацивању кривичне пријаве против жалиоца (8. августа 2008. године). Поготово не постоји никаква назнака било какве активности јавног тужиоца у периоду између 20. јуна 2003. и 22. јула 2008. године. Отприлике половина овог периода лежи унутар временске надлежности Комисије. Комисија такође напомиње да у одлуци о прекиду истраге од 8. августа 2008. године није наведено да је ова одлука донета у светлу било које додатне информације прикупљене током истраге.
80. На крају, Комисија сматра да су жалиочеви интереси који су били угрожени у поступку, наиме велика економска вредност заплених артикала, утицај на његову могућност да настави да послује и могућа штета нанета његовој репутацији, били такви да је било неопходно марљиво и ефикасно спровођење истраге.
81. Узимајући у обзир горенаведено, а посебно оно што је „било на коцки“ за жалиоца, Комисија закључује да је трајање поступка после 23. априла 2005. године било прекомерно и да не испуњава захтев за „разумни временски рок“.
82. Према томе, Комисија је мишљења да је дошло до повреде члана 6 § 1 ЕКЉП.

2. Мере заплене

а. Наводно кршење права на имовину (члан 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП)

1. Поднесак страна

83. Жалилац првенствено тврди да је УНМИК незаконито запленио његову имовину. Он тврди да кривични поступак против њега није био правно основан. Он наглашава да је заплену муницију купио ослањајући се на дозволу издату од стране администратора УНМИК-а, која је тада била

„легална и важећа“, што је такође потврђено одлуком специјалног тужиоца од 8. августа 2008. године. Жалилац даље тврди да су кривичне одредбе Уредбе УНМИК-а бр. 2001/07 о овлашћењу за поседовање оружја од 21. фебруара 2001. године погрешно примењене на његов случај од стране истражних органа. Према наводу жалиоца, опсег Уредбе је био ограничен на (лично) власништво над оружјем, поседовање и контролу истог, за шта је потребно овлашћење полиције, а није обухватао трговину муницијом за рекреативне активности. Према мишљењу жалиоца, за ту сврху, он је поступао у складу са регулативним оквиром који је постојао пре УНМИК-а (Закон о оружју и муницији, *Службени гласник Републике Србије*, бр. 9/92; Закон о набавци, поседовању и ношењу оружја и муниције, *Службени гласник Социјалистичке Аутономне Покрајине Косово*, бр. 40/80; Закон о лову, *Службени гласник Социјалистичке Аутономне Покрајине Косово*, бр. 37/79), а који је био применљив посредством Уредбе УНМИК-а бр. 1999/24 о закону применљивом на Косову од 12. децембра 1999. године.

84. Жалилац се даље жали на то што му, након одбацивања оптужби против њега, органи УНМИК-а нису вратили робу заплешену током истраге, као што то налаже закон. Он напомиње да је његова имовина и дан данас заплешена. Њега су надлежни органи усмено обавестили да је заплешену робу можда уништио КФОР.

85. СПГС не даје примедбе на меритум овог дела жалбе.

2. Процена Комисије

86. Члан 1 Протокола бр. 1 ЕКЈП гласи:

„Свако физичко или правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примјењује такве законе које сматра потребним да би надзирала употребу имовине у складу с општим интересима или да би осигурала наплату пореза или других доприноса или казни.“

87. Заплена ловачке муниције и рачуноводствених књига жалиоца представљају ометање његовог права на заштиту имовине. Стога је члан 1 Протокола бр. 1 ЕКЈП применљив.

88. Што се тиче идентификације применљивог правила, Комисија подсећа на судску праксу Европског суда за људска права:

„... Члан 1 Протокола бр. 1 састоји се из три различита правила: прво правило, наведено у првој реченици првог става, опште је природе и њиме се изражава начело неометаног уживања имовине; друго правило, које се налази у другој реченици првог

става, односи се на лишавање имовине, при чему је оно ограничено на одређене услове; трећим правилом, наведеним у другом ставу, признаје се да државе потписнице споразума имају право, између осталог, да контролишу употребу имовине у складу са општим интересом. Међутим, ова три правила нису различита у смислу да нису повезана. Друго и треће правило тичу се појединих случајева мешања у право на неометано уживање имовине и стога их треба тумачити у светлу општег начела израженог у првом правилу“ (видети, нпр. случај *Пердигао против Португала*, пресуда ЕСЉП (Велико веће) бр. 24768/06 од 16. новембра 2010, § 57).

89. Комисија такође упућује на судску праксу Европског суда за људска права, према којој привремена заплена (или одузимање) имовине која се чува као доказ у кривичном предмету, иако укључује лишавање имовине, ипак представља контролу употребе имовине, у смислу другог става члана 1 Протокола бр. 1 (видети случај *АГОСИ против Уједињеног краљевства*, пресуда ЕСЉП од 24. октобра 1986, *Публикације суда*, Серија А, бр. 108, § 51; случај *Раимондо против Италије*, пресуда ЕСЉП од 22. фебруара 1994, *Публикације суда*, Серија А, бр. 281-А, § 27).
90. Први и најважнији захтев према члану 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП је да свако ометање несметаног уживања имовине од стране јавног органа мора бити законито. Поготово се другим ставом члана 1, без обзира на признавање да државе имају право да контролишу употребу имовине, то право подвргава услову да се оно мора остваривати применом „закона“ (случај *Хутен-Чапска против Пољске*, пресуда ЕСЉП (Велико веће) бр. 3501/97 од 19. јуна 2006, § 163, *ЕКЉП*, 2006-VIII). Такође, за ометање мора постојати легитиман циљ у „општем интересу“ заједнице. Коначно, ометањем се мора постићи „правична равнотежа“ између захтева општег интереса заједнице и захтева за заштиту основних права појединца: мора постојати разуман сразмеран однос између коришћених средстава и циља коме се тежи (случај *Днал против Француске*, пресуда ЕСЉП (Велико веће) бр. 34044/02 од 29. марта 2010, § 83).
91. Комисија сматра да се у овом предмету мора направити разлика између различитих фаза ометања које је предмет жалбе: првобитне заплене, период током ког је жалиочева роба остала заплењена, то јест од прве заплене 29. октобра 2002. до одлуке специјалног тужиоца од 8. августа 2008 и ситуација у вези са заплењеном робом након те одлуке.
92. Најпре у погледу првобитних заплена робе, Комисија напомиње да је жалиочева имовина заплењена, тим редоследом, 29. октобра 2002, 7. и 12. новембра 2002. и 22. и 27. јануара 2003. године. Комисија подсећа да има надлежност над жалбама које се тичу наводних кршења људских права до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније или која проистичу из чињеница које су се догодиле пре тог датума, ако те чињенице доводе до континуираног кршења права (видети § 52 изнад). Комисија сматра да сама заплена представља тренутан чин који лежи ван њене надлежности *ratione temporis* (видети случај *Карамитров и остали против Бугарске*, пресуда

ЕСЉП бр. 53321/99 од 10. априла 2008, § 71). Комисија стога не може изразити мишљење о томе да ли је одлука о заплени жалиочеve имовине била законита или да ли је њен циљ био легитиман и у општем интересу.

93. Даље, у погледу наставка заплене после прве заплене 29. октобра 2002. године до одлуке специјалног тужиоца од 8. августа 2008. године, Комисија сматра да овај аспект ометања жалиочеve имовине треба проценити углавном с тачке гледишта сразмерности ометања.
94. У том погледу, треба имати у виду трајање мере заплене, њену неопходност у светлу развоја кривичног поступка и последице њене примене по жалиоца (видети случај *Петко Петков против Бугарске*, пресуда ЕСЉП бр. 32130/03 од 7. јануара 2010, § 105; случај *Георги Атанасов против Бугарске*, пресуда ЕСЉП бр. 5359/04 од 7. октобра 2010, § 31).
95. Комисија напомиње да је период који се разматра трајао пет година, девет месеци и девет дана. од чега период од три године, три месеца и петнаест дана лежи унутар њене надлежности *ratione temporis*. Комисија је већ закључила да кривични поступак у вези са којим су предузете мере заплене није био у складу са прописом о „разумном временском року“ сходно члану 6 § 1 ЕКЉП (видети § 81 изнад). Трајање кривичног поступка поклапа се у великој мери са трајањем мера заплене.
96. Даље се чини да никакве истражне мере нису спроведене након заплене робе (видети § 79 изнад). Комисија стога мора сматрати да није утврђено да су мере заплене биле разумне и одговарајуће за достизање циља коме су судски органи тежили.
97. Такође, заплењена роба је за жалиоца имала велику комерцијалну вредност (видети § 80 изнад).
98. Комисија закључује да надлежни органи нису достигли правичну равнотежу између захтева општег интереса и захтева за заштиту жалиочевих права на неометано уживање своје имовине тиме што су задржали мере заплене на снази дуже од три године након почетка периода за који је Комисија надлежна (упоредити случај *Борзхонов против Русије*, пресуда ЕСЉП бр. 18274/04 од 22. јануара 2009, §§ 60-61).
99. На крају, у погледу ситуације након одлуке специјалног тужиоца од 8. августа 2008. године, Комисија напомиње да жалилац тврди да су органи незаконито задржали заплењене предмете од затварања истраге до данас. Комисија сматра да заплена после одбацивања оптужбе представља континуирану ситуацију, која спада под њену временску надлежност. Међутим, одговорност УНМИК-а за понашање судских органа престала је 8. децембра 2008. године (видети § 53 изнад). Ситуација након тог датума лежи ван надлежности Комисије *ratione personae*. Из тога следи да Комисија мора да ограничи свој преглед на период између 8. августа 2008. и 8. децембра 2008. године.

100. Комисија напомиње да је чланом 215 Закона о кривичном поступку (ЗКП) Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (видети § 27 изнад) предвиђено да се заплешени предмети врате по окончању истраге:

„Предмети који су привремено заплешени у току кривичне истраге враћају се власнику или лицу у чијем су поседу ако је поступак одбачен и ако више не постоје основе за њихову заплелу (члан 500).“

101. Чини се да је ова одредба остала применљива на истрагу по жалиочевом предмету, чак и након ступања на снагу (6. априла 2004. године) (новог) Привременог закона о кривичном поступку Косова (ПЗКПК) (видети § 37 изнад), посредством привремене одредбе члана 549 ПЗКПК. У сваком случају, чланом 251 ПЗКПК и даље је предвиђено да се привремено заплешени предмети врате „власнику или поседоваоцу ако се поступак обустави или прекине и ако нема основа за њихову заплелу (члан 489 тог закона)“.

102. Привремено заплешена роба није враћена жалиоцу по окончању кривичног поступка. У одлуци специјалног тужиоца од 8. августа 2008. године ни на који начин се не спомиње ситуација у вези са овом робом. Такође не постоји никаква посебна одлука, на основу члана 500 ЗКП или сродног члана 489 ПЗКПК, којом би била наложена даља заплелу робе, без обзира на прекид кривичног поступка без пресуде којом се жалилац проглашава кривим.

103. Комисија стога мора закључити да сходно применљивом закону није било основа за невраћање привремено заплешене робе жалиоцу. Комисија стога сматра да је настављено задржавање ловачке муниције и рачуноводствених књига након окончања кривичног поступка било незаконито (видети случај *Борзхонов против Русије*, предмет ЕСЉП наведен изнад у § 98, при § 62).

104. Због закључка да је ометање жалиочевог права на неометано уживање имовине било незаконито, није неопходно испитати друге аспекте сходно члану 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП, укључујући и то да ли је достигнута правична равнотежа између захтева општег интереса заједнице и захтева за заштиту основних права појединца.

105. Стога следи да је дошло до кршења члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП.

6. Наводно кршење права на ефикасан правни лек (члан 13 ЕКЉП)

1. Поднесак страна

106. Жалилац се жали на недостатак ефикасног правног лека у вези са заплелом његове робе. Он тврди да током и након окончања истраге, он није имао ефикасан правни лек којим би прекинуо заплелу. Он се у неколико наврата обратио судским властима, тражећи повраћај заплешених предмета,

међутим, никаква званична одлука никада није усвојена о меритуму његовог захтева.

107. Жалилац такође наводи да је био спречен да поднесе захтев за надокнаду штете услед имунитета датог органима УНМИК-а Уредбом УНМИК-а бр. 2000/47 о статусу, привилегијама и имунитету КФОР-а и УНМИК-а и њиховог особља на Косову од 18. августа 2000. године.
108. СПГС не даје примедбе на меритум овог дела жалбе. Међутим, Комисија подсећа да је СПГС уложио примедбу на прихватљивост жалбе, на основу неисцрпности доступних правних лекова (видети § 55 изнад).

2. Процена Комисије

109. Члан 13 ЕКЉП гласи:

„Свако чија су права и слободе предвиђене овом Конвенцијом нарушене има право на правни лек пред националним органом, чак и онда када је повреду учинило лице у вршењу своје службене дужности.“

110. Како сматра Европски суд за људска права, „чланом 13 Конвенције загарантована је расположивост правног лека на националном нивоу за спровођење суштине права и слобода предвиђених Конвенцијом у ком год облику да су оне обезбеђене. Последица те одредбе је стога да се захтева обезбеђивање домаћег правног лека који би се бавио суштином ‚спорне жалбе‘ сходно Конвенцији, и пружање одговарајућег обештећења“ (случај *Хирси Јама и остали против Италије*, пресуда ЕСЉП (Велико веће) бр. 27765/09 од 23. фебруара 2012, § 197).
111. Комисија је већ закључила да су држање мера заплене на снази више од три године након почетка периода за који је Комисија надлежна и невраћање заплене робе након окончања кривичног поступка довели до кршења члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП (видети §§ 98 и 103 изнад). Стога се, за сврхе члана 13, мора сматрати да жалилац има „споран“ захтев.
112. Чини се да Закон о кривичном поступку (ЗКП) Социјалистичке Федеративне Републике Југославије није жалиоцу омогућавао ефикасан правни лек како би дошао до прекида мера заплене све док је кривични поступак трајао. СПГС не спомиње ниједан такав лек. Са своје стране, Комисија напомиње да је чланом 151 (4) ЗКП предвиђено да особа против које су предузете одређене истражне радње, као што је заплена робе током претреса, „има право да уложи жалбу надлежном тужиоцу у року од 3 дана“. Овај жалбени механизам очигледно није правни лек који је доступан особи која се жали на континуирану заплenu своје робе. Чланом 181 ЗКП предвиђено је да током истраге „стране и оштећене стране увек могу поднети жалбу председнику суда пред којим се води поступак због продужавања поступка или других неправилности у току истраге“ (§ 1). Међутим, чак и под претпоставком да је жалилац могао да искористи ову могућност, једино што је могао да очекује било је да „(ће) председник суда истражи(ти) наводе

жалбе“ и „обавести(ти) га о томе које радње су предузете“ (§ 2). Комисија сматра да такав правни лек не пружа довољне гаранције да би се могао означити као „ефикасан“. Комисија не види друге правне лекове који би се могли искористити.

113. Такође, у погледу захтева за надокнаду штете учињене чињеницом да заплена роба није враћена жалиоцу, Комисија напомиње да је СПГС, приликом достављања приговора на прихватљивост жалбе, тврдио да се жалилац могао обратити Општини Гњилане и/или КФОР-у „путем њихових административних процедура“, како би добио надокнаду штете (видети § 55 изнад). Међутим, Комисија је закључила да СПГС није навео правну основу за такве захтеве, а и она сама није могла наћи правне основе (видети § 59 изнад). Комисија не види ниједан други механизам који би омогућио жалиоцу да тражи одштету за незаконите радње наводно почињене од стране судских органа.
114. Комисија стога закључује да је дошло до повреде члана 13 ЕКЉП заједно са чланом 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП.

3. Наводно кршење права на недискриминацију (члан 14 ЕКЉП)

а) Поднесак страна

115. Жалилац на крају тврди да, иако је дискриминација на Косову забрањена Законом против дискриминације, усвојеним од стране Скупштине Косова 19. фебруара 2004. године (бр. закона 2004/3) и проглашеним од стране СПГС-а 20. августа 2004. године (Уредба бр. 2004/32), он и његова породица били су предмет директне дискриминације од стране УНМИК-а.

116. СПГС не даје примедбе на меритум овог дела жалбе.

б) Процена Комисије

117. У релевантном делу члана 14 ЕКЉП наведено је следеће:

„Уживање права и слобода предвиђених овом Конвенцијом осигурава се без дискриминације по било којој основи, као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест ... национално или социјално порекло ...“

118. Комисија сматра да жалилац не наводи по ком основу је он наводно био предмет дискриминације. Он не наводи ниједну категорију особа у односу на коју је доживео другачији третман.
119. Комисија закључује да не постоји доказ о дискриминацији. Стога мора закључити да није дошло до кршења члана 14 ЕКЉП.

V. ПРЕПОРУКЕ

120. У светлу закључака Комисије о овом предмету, Комисија је мишљења да је потребан неки облик накнаде.
121. Жалилац захтева надокнаду материјалне штете, тачније надокнаду за губитак добити услед немогућности да продаје заплећену муницију, која је процењена на 297.500 евра (укључујући камату обрачунату до септембра 2009. године) и надокнаду нематеријалне штете, процењене на 100.000 евра.
122. Комисија сматра да није реално очекивати да ће заплећена роба икада бити враћена жалиоцу. Под овим околностима, Комисија је мишљења да УНМИК треба да предузме одговарајуће кораке за пружање адекватне надокнаде жалиоцу како за материјалну тако и за нематеријалну штету.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

- 1. ОДБАЦУЈЕ ПРИГОВОР НА ПРИХВАТЉИВОСТ ЖАЛБЕ И ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ;**
- 2. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА НИЈЕ БИЛО КРШЕЊА ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА У ПОГЛЕДУ НЕДОСТАТКА ПРИСТУПА СУДУ;**
- 3. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА ЈЕ ДОШЛО ДО КРШЕЊА ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА У ПОГЛЕДУ ТРАЈАЊА ПОСТУПКА;**
- 4. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА ЈЕ ДОШЛО ДО КРШЕЊА ЧЛАНА 1 ПРОТОКОЛА БР. 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 5. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА ЈЕ ДОШЛО ДО КРШЕЊА ЧЛАНА 13 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 6. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА НИЈЕ БИЛО КРШЕЊА ЧЛАНА 14 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 7. ПРЕПОРУЧУЈЕ ДА УНМИК:**
 - a. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ ЗА ПРУЖАЊЕ АДЕКВАТНЕ НАДОКНАДЕ ЖАЛИОЦУ ЗА МАТЕРИЈАЛНУ И НЕМАТЕРИЈАЛНУ ШТЕТУ;**
 - b. ОДМАХ ПРЕДУЗМЕ ЕФИКАСНЕ МЕРЕ ЗА ПРИМЕНУ ПРЕПОРУКА КОМИСИЈЕ И ОБАВЕСТИ ЖАЛИОЦА И КОМИСИЈУ О ДАЉЕМ РАЗВОЈУ ОВОГ ПРЕДМЕТА.**

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући